»NÄMÄ PIENET HARMAAT AIVOSOLUT.
KAIKKI RIIPPUU NIISTÄ.»

Agatha Christie®

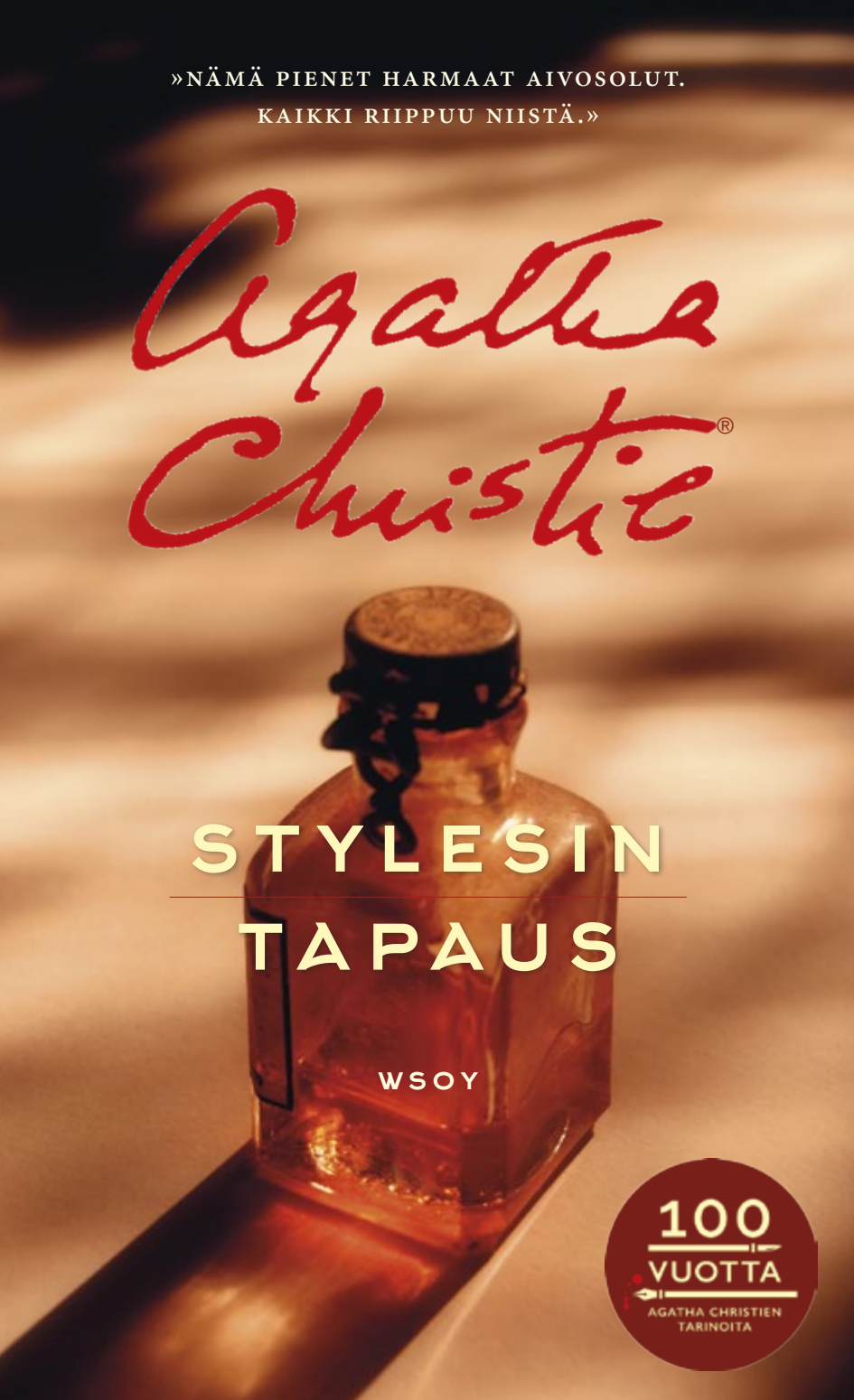

STYLESIN TAPAUS

WSOY

100 VUOTTA
AGATHA CHRISTIEN TARINOITA

Agatha Christie®

STYLESIN TAPAUS

SUOMENTANUT PAAVO LEHTONEN

ESIPUHE JOHN CURRAN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Mysterious Affair at Styles

Ilmestynyt ensi kerran 1921 Bodley Head Ltd:n kustantamana
ja suomeksi Paavo Lehtosen kääntämänä 1970 WSOY:n SAPO-sarjassa.
Suomennoksen tarkistanut Alice Martin 2020
Esipuheen ja »Viimeinen lenkki» -luvun alkuperäisversion suomentanut
Michel Grünstein 2020

The Mysterious Affair at Styles Copyright © 1920 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are
registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Agatha Christie Limited 2020

Esipuhe © John Curran 2013

»Viimeinen lenkki» -luvun alkuperäinen julkaisematon versio
– Agatha Christie Notebooks/'The Last Link' unpublished
original version © Christie Archive Trust 2013

Nimiösivun vinjetti © Tom Adams

www.agathachristie.com

ISBN 978-951-0-42733-0
Painettu EU:ssa

Äidilleni

SISÄLLYS

Esipuhe – *John Curran* 9
Suomennoksesta 17

1 Lähden Stylesiin 19
2 Heinäkuun 16. ja 17. päivä 38
3 Öinen murhenäytelmä 51
4 Poirot tutkii 62
5 »Ei kai se vain strykniiniä ole?» 92
6 Kuolinsyyntutkimus 131
7 Poirot maksaa velkansa 150
8 Vereksiä epäilyjä 167
9 Tohtori Bauerstein 191
10 Pidätys 211
11 Oikeudenkäynti 234
12 Viimeinen lenkki 260
13 Poirot selittää 275

LIITE
12 Viimeinen lenkki – alkuperäinen, julkaisematon versio 297

Esipuhe[1]

John Curran

Omaelämäkerrassaan *Vanha hyvä aikani* (*An Autobiography*, 1977), jonka Agatha Christie kirjoitti elämänsä lopulla, hän kuvaa *Stylesin tapauksen,* 1920-luvun alussa ilmestyneen ensimmäisen julkaistun romaaninsa syntyprosessia. Kirja sai alkunsa hänen sisarensa Madgen haasteesta: »Lyön vetoa, ettet osaa kirjoittaa hyvää salapoliisikertomusta.» Agatha työskenteli tuolloin paikallisen sairaalan apteekissa, ja hänellä oli ammattilaisen tiedot myrkyistä. Tämä asiantuntemus ja se, että ensimmäistä maailmansotaa pakenevia belgialaisia saapui hänen kotikaupunkiinsa Torquayhin Englannin eteläranni kolle, tarjosi Agathalle niin hänen murhatapansa kuin hänen salapoliisinsa taustankin.

Kyseessä ei ollut hänen ensimmäinen kirjallinen yrityksensä, eikä hän myöskään ollut perheensä ensimmäinen, jolla oli kirjallisia pyrkimyksiä. Sekä

1 Esipuhe ei sisällä juonipaljastuksia.

hänen äitinsä Clara että siskonsa Madge kirjoittivat, ja Agathakin oli jo laatinut yhden »pitkän, puisevan romaanin» (kuten hän itse sitä luonnehti radiolähetyksessä vuonna 1955) sekä joitain novelleja ja luonnoksia. Vaikka alkusysäyksen salapoliisitarinan kirjoittamiseen luultavasti tarjosikin vedonlyönti sisaren kanssa, Agathalla oli selvästikin synnynnäinen kyky jännittävän juonen punomiseen.

Huolimatta siitä, että hän aloitti *Stylesin tapauksen* jo 1916 (romaani sijoittuu vuoteen 1917) ja kirjoitti sen loppuun äitinsä rohkaisemana sulkeuduttuaan kahdeksi viikoksi Moorland Hoteliin, kesti vielä neljä vuotta ennen kuin se ilmestyi. Kirjan julkaiseminen tuli vaatimaan sen kirjoittajalta sitkeyttä ja päättäväisyyttä, sillä useat kustantajat hylkäsivät käsikirjoituksen. Lopulta 1919 John Lane, toinen Bodley Head -kustantamon perustajista, sopi tapaamisen hänen kanssaan aikomuksenaan julkaista romaani. Mutta kamppailu ei silti ollut läheskään ohi.

John Lanen tarjoama sopimus *The Mysterious Affair »of» Styles* -romaanista (oik. *The Mysterious Affair at Styles),* päivätty 1. tammikuuta 1920, käytti hyväkseen Agatha Christien kokemattomuutta kustannusmaailmasta. Hän kertoo omaelämäkerrassaan »ettei ollut sellaisessa mielentilassa, että olisi kyennyt tutkimaan sopimuksia tai edes ajattelemaan niitä». Koska hän oli niin iloinen julkaisupäätöksestä eikä ajatellut tavoittelevansa varsinaista kirjailijan uraa, hän allekirjoitti sopimuksen kuudesta jännitysromaanista. Kymmenen prosentin rojalti ensimmäisestä kirjasta maksettaisiin vasta, kun sitä oli myyty

yli kaksi tuhatta kappaletta Britanniassa, ja jatkopykälä, josta käytäisiin vilkasta kirjeenvaihtoa tulevina vuosina, velvoitti hänet tuottamaan viisi kirjaa lisää.

Esilukijoitten reaktiot *Stylesin* käsikirjoitukseen olivat lupaavat, vaikka joitain epäilyksiäkin esitettiin. Yksi arvioista keskittyy kaupallisiin näkökohtiin: »Huolimatta kirjan ilmeisistä puutteista Lane saattaa hyvinkin onnistua myymään sitä… Siinä on tiettyä raikkautta.» Toinen lausunto on innostuneempi: »Se on kaiken kaikkiaan hyvin kerrottu ja hyvin kirjoitettu.» Ja eräässä pohdiskellaan kirjailijan tulevaisuutta »jos hän jatkaa salapoliisitarinoitten kirjoittamista, ja hänellähän on siihen mitä ilmeisimmin runsaasti lahjoja».

Lausunnonantajat olivat kovin otettuja Hercule Poirotista: »M. Poirot tarjoaa rehevine persoonallisuuksineen tervetullutta vaihtelua murhamysteerien tavanomaisiin etsiviin»; »hupaisa pieni mies, kuuluisa belgialainen entinen etsivä». Vaikka Poirot olisikin kenties esittänyt vastalauseensa sille, että häntä kutsutaan entiseksi, oli selvää, että hänen läsnäolonsa vaikutti käsikirjoituksen hyväksymiseen. Eräs hyvin tarkkaavainen lukija huomautti 7. lokakuuta päivätyssä lausunnossaan, että »kohtaus, jossa John Cavendishin tapausta käsitellään oikeudessa, saa minut epäilemään, että se on naisen kynästä». Koska käsikirjoituksen etusivulla nimetään kirjailijaksi A. M. Christie, eräs toinen lukija taas viittaa »herra Christieen».

Myönteisistä arvioista huolimatta kirjan ilmestyminen viivästyi yhä edelleen. Kun Weekly Standard oli hel-

mikuussa 1920 alkanut julkaista *Stylesin tapausta* jatkokertomuksena – mikä oli ensimmäinen kerta, kun lehti valitsi tähän tarkoitukseen esikoisromaanin –, Agatha Christie kirjoitti lokakuussa Bodley Headin herra Willetille, tiedusteli »aiotteko ylipäätään julkaista kirjaani?» ja huomautti samalla saaneensa jo toisenkin romaaninsa melkein valmiiksi. Pian tämän jälkeen hänelle lähetettiin kirjan kannesta luonnos, jonka hän hyväksyi, ja melkein viisi vuotta alkuvaiheidensa jälkeen Agatha Christien ensimmäinen teos tuli 21. tammikuuta 1921 myyntiin Britanniassa.

Julkaisua seuranneet kirja-arvostelut olivat jopa innostuneempia kuin sitä edeltäneet lausunnot. Times kutsui *Stylesin tapausta* »nerokkaaksi kertomukseksi», ja Sunday Times arvioi sen »erittäin hyvin kehitellyksi». Daily News katsoi sen olevan »taitavasti kudottu tarina ja lahjakas esikoisteos», kun taas Evening News piti sitä »suurenmoisena voittona» kuvaten Christietä »arvokkaaksi lisäksi tämän lajityypin kirjailijoiden joukkoon». »Hyvin kirjoitettu, tasapainoisesti rakennettu ja täynnä yllätyksiä», julisti British Weekly.

Kuten olemme nähneet, yhdessä varhaisista lukijalausunnoista mainittiin John Cavendishin oikeudenkäynti. Alkuperäisessä tekstissä Poirot tarjoaa selityksen rikokselle todistajanaitiosta käsin oikeudenkäynnin kuluessa. Christie kuvaa omaelämäkerrassaan *Vanha hyvä aikani* John Lanen tuomiota käsikirjoituksesta ja tämän mielipidettä, ettei kyseinen oikeudenkäyntikohtaus ollut uskottava ja että kirjailijan olisi sitä korjattava. Agatha

suostui muokkaamaan tekstiään, ja vaikka rikoksen selitys säilyykin samana, Poirot ei paljastakaan rikollista oikeudenkäynnin aikana, vaan olohuonekohtauksessa, joka tulisi toistumaan erilaisin muunnelmin monissa myöhemmissä kirjoissa.

Alkuperäisen oikeudenkäyntikohtauksen sisältäneet konekirjoitusliuskat ovat aikaa sitten kadonneet, mutta siitä huolimatta Agatha Christien käsin kirjoitettujen muistikirjojen merkitys tutkijoille jäi pitkäksi aikaa tajuamatta, varmaankin ennen kaikkea hänen epäselvän käsialansa tähden. Nämä kaikkiaan 73 muistikirjaa kattavat Christien koko kirjallisen elämän alkaen ranskan kielen kotitehtävistä nuorena neitona Pariisissa aina viimeisiin elinvuosiin hänen suunnitellessaan romaania, jonka kirjoittaisi vielä 1973 ilmestyneen *Kohtalon portti* -jännityskertomuksen *(Postern of Fate)* jälkeen. Ne sisältävät muistiinpanoja useimpiin hänen romaaneihinsa, moniin novelleihinsa ja joihinkin näytelmiinsä. Sieltä täältä seitsemän tuhannen sivun lomasta löytyy myös ideoita tarinoihin, joita hän ei koskaan kirjoittanut, muutamia runoja, matkapäiväkirjoja ja alustavia hahmotelmia hänen Mary Westmacott -nimimerkillä kirjoittamistaan romaaneista. Luonteeltaan henkilökohtaisempia olivat merkinnät joululahjaideoista, luettavista kirjoista, mahdollisista kasveista puutarhaan, ratkottavista ristisanatehtävistä ja kodin ostoslistoista. Muistivihot ovat ulkoisesti vaatimattomia – pieniä ja suuria, kannellisia ja kannettomia, halpoja ja kalliita – ja täynnä muste-, lyijy- tai kuulakärkikynällä kirjoi-

tettua erittäin vaikealukuista tekstiä. Mutta ne tarjoavat näkymän viime vuosisadan myydyimmän kirjailijan luovaan prosessiin ja ovat siten korvaamaton kirjallinen perintö.[2]

Ihmeellistä kyllä, hylätty kohtaus – vaikka se on luultavasti kirjoitettu jo vuonna 1916 – on 37:nnessa muistikirjassa säilynyt, samoin kaksi lyhyttä, arvoituksellista merkintää romaanista. Tämä luku *Stylesin tapauksesta* ja siihen liittyvät muistiinpanot on kirjoitettu lyijykynällä, ja niihin on tehty paljon yliviivauksia ja lisäyksiä. Kirjoitusta on jo sinänsä vaikea lukea, mutta lisäongelmia aiheuttaa se, että Christie korvasi usein hylkäämänsä sanat vaihtoehtoisilla ilmauksilla, jotka ahtoi vinottain alkuperäistekstin yläpuolelle. Huolimatta siitä, että selitys rikokselle onkin perimmiltään samanlainen julkaistun version kanssa, ei julkaistusta tekstistä ollut kuin vähän apua alkuperäisen tulkinnassa. Sanavalinnat ovat usein erilaiset ja jotkin nimet ovat vaihtuneet. Käytettyäni lähes kaksi vuotta muistivihkojen puhtaaksi kirjoittamiseen voin kertoa, että kaikista merkinnöistä juuri tämän kohdan selvittäminen oli kaikkein työläintä. Silti se, että kyse on Agatha Christien ja Hercule Poirotin ensimmäisestä rikosjutusta, teki ponnistuksesta vaivan arvoisen.

---

2 Tarkastelen yksityiskohtaisesti muistikirjojen sisältöä ja esitän puhtaaksikirjoitettuja katkelmia niiden runsaasta sisällöstä teoksessani *Agatha Christie's Complete Secret Notebooks: Stories and Secrets of Murder in the Making*, HarperCollins 2009, suom. *Agatha Christien salaiset muistikirjat*, Paasilinna 2010.

Tämä uusi laitos *Stylesin tapauksesta* on ensimmäinen, joka palauttaa Agatha Christien alkuperäisen julkaisemattoman oikeudenkäyntikohtauksen tarinan loppuun, jotta sinä, lukija, voit arvioida oliko John Lane oikeassa vai väärässä vaatiessaan sen uudelleen kirjoittamista. Hylätty versio luvusta 12, »Viimeinen lenkki», on painettu kirjan loppusivuille, ja se voidaan lukea vaihtoehtona samannimiselle, julkaistulle luvulle 12. Koska alkuperäinen luku on rekonstruoitu 37:nnen muistivihon sisältämästä toimittamattomasta luonnoksesta, olen lisännyt joitain tavanmukaisia välimerkkejä, tehnyt vähäisiä toimituksellisia muutoksia johdonmukaisuuden vuoksi ja jättänyt pois pari lukukelvotonta sanaa varmistaakseni, että teksti on täysin ymmärrettävää. (Luvun yksityiskohtaisempi esittely kommentaareineen ja alaviitteineen on löydettävissä kirjastani *Agatha Christie's Murder in the Making,* suom. *Agatha Christien salaiset muistikirjat.)*

Vaikka Poirotin esittämä dramaattinen todistusaineisto ja selitykset ovat olennaisesti samat niin oikeussali- kuin olohuoneversiossakin, on ilmeisen epätodennäköistä, että salapoliisin sallittaisiin pitää suuri puheensa oikeudessa todistajan ominaisuudessa. Vaatiessaan muutosta loppuratkaisuun John Lane tasoitti aavistamattaan tietä kaikille Poirotin ohjaamille olohuoneselvittelyille, joita jatkui yli puolen vuosisadan ajan. Muiden muassa *Roger Ackroydin murha, Vaarallinen talo, Murhenäytelmä kolmessa näytöksessä, Lentävä kuolema, Aikataulukon arvoitus, Mykkä todistaja,*

Simeon Leen testamentti, Viisi pientä possua ja Hautajaisten jälkeen päättyvät kohtaukseen, jossa Poirot pitää esitelmäänsä epäiltyjen joukolle samaan tapaan kuin loppukohtauksessa Mary Cavendishin olohuoneessa Kensingtonissa, jonne perhe on kokoontunut oikeudenkäynnin ajaksi. Kaikki Poirotin selitykset rikosten kulusta eivät kuitenkaan sijoitu yhtä eleganttiin ympäristöön: *Murha Mesopotamiassa* vie meidät arkeologisille kaivauksille, *Idän pikajunan arvoitus* lumivyöryn pysäyttämään rautatievaunuun, *Rouva McGinty on kuollut* epäilyttävään majataloon, *Neiti Lemon erehtyy* lontoolaiseen opiskelija-asuntolaan. Jane Marple puolestaan kohtaa tappajan usein kasvokkain – esimerkiksi teoksissa *Neiti Marplen viimeinen juttu, Neiti Marple koston jumalattarena, Tuijottava katse, Paddingtonista 16.50, Kuolema ilmoittaa lehdessä, Lomahotellin murhat* – ja jättää yksityiskohtaisen loppuselvittelyn myöhemmäksi. Arvatenkin turhamainen Poirot nauttii imartelusta, jota saa osakseen pidettyään loistokkaan päätöspuheensa.

Tavanomainen, kulunut käsitys Christiestä on, että kaikki hänen romaaninsa tapahtuvat Styles Courtin kaltaisissa maaseutukartanoissa ja maalaiskylissä. Tilastollisesti tämä käsitys on epätarkka. Vähemmän kuin kolmekymmentä (so. vain hiukan yli kolmannes) hänen teoksistaan sijoittuu näihin ympäristöihin, ja lukumäärä putoaa vielä merkittävästi, jos kartanoita ympäröivät kylät jätetään laskuista. Mutta kuten Christie itse sanoi, kirja on sijoitettava sinne, missä ihmiset oikeasti asuvat.

Muillakin tavoin *Stylesin tapaus* ennakoi Christien tuotannolle myöhemmin ominaisia piirteitä, joihin kuuluu laaja perheyhteisö, myrkytyskuolema, mutkitteleva juoni sekä dramaattinen ja odottamaton paljastus tarinan lopussa.

Sutherland Scott kuvaa *Stylesin tapausta* vuonna 1953 laatimassaan salapoliisikirjallisuuden katsauksessa *Blood in their Ink* yhdeksi kaikkien aikojen onnistuneimmista esikoisteoksista. Christien lukijat pian jo kokonaisen vuosisadan ajalta yhtyisivät epäilemättä innokkaasti tähän arvioon.

John Curran
Maaliskuussa 2013

Suomennoksesta

Agatha christien *Stylesin tapaus* ilmestyi Paavo Lehtosen suomentamana vuonna 1970, kun englanninkielisen alkuteoksen julkaisemisesta oli 50 vuotta. Käännöstä on vuoden 2020 satavuotisjuhlalaitokseen tarkistettu. Repliikkiviivat on vaihdettu lainausmerkkeihin, puhuttelusanat Mr, Mrs ja Miss suomenkielisiin vastineisiin, ja poliisi- ja oikeussanastoa on saatettu linjaan tuoreempien Christie-

suomennosten kanssa. Havaitut virheet on korjattu. Lehtosen tyyli on muuten pyritty säilyttämään, mutta neiti Howardin töksäyttelevää puhetapaa on korjatussa suomennoksessa tuotu näkyviin samaan tapaan kuin alkuteoksessa.

Alkuperäisen tarinan lisäksi uudessa laitoksessa on mukana John Curranin laatima esipuhe sekä ennen julkaisematon versio luvusta »Viimeinen lenkki», molemmat Michel Grünsteinin suomentamina. Liitteenä oleva luku perustuu John Curranin tulkitsemiin Christien päiväkirjamerkintöihin, eikä sen sisältämiä pieniä epäjohdonmukaisuuksia ole lähdetty oikomaan, vaan oikeussaliin sijoittuva versio on nähtävillä kaikessa luonnosmaisuudessaan.

Alice Martin
Toimitus

1

Lähden Stylesiin

Aikoinaan »stylesin tapauksen» nimellä tunnetun jutun herättämä kohu on nyttemmin hieman laantunut. Se saavutti kuitenkin niin huomattavan laajaa kuuluisuutta, että sekä ystäväni Poirot että itse sukukin ovat pyytäneet minua panemaan tapahtumat paperille. Uskomme, että tällä lailla pystymme tehokkaasti vaimentamaan sensaationkäryiset huhut, joita tapauksen tiimoilta on yhä liikkeellä.

Siksi esitän nyt lyhykäisesti ne olosuhteet, jotka saattoivat minut tämän jutun yhteyteen.

Haavoituin rintamalla ja jouduin kotiutetuksi, ja vietettyäni muutamia kuukausia joltisenkin masentavassa toipilaskodissa pääsin lopulta kuukauden sairaslomalle. Koska minulla ei ollut läheisiä sukulaisia eikä ystäviä, yritin päättää mitä tekisin, kun sattumoisin tapasin John Cavendishin. Olin edellisvuosina tavannut häntä melko harvoin. Itse asiassa en tuntenut häntä kovinkaan hyvin. Hän oli hyvinkin viisitoista vuotta minua vanhempi, vaikka ei juuri näyttänyt nelikymmenviisi-

vuotiaalta. Poikana olin kuitenkin usein ollut Stylesissä, hänen äitinsä maalaistalossa Essexissä.

Me muistelimme entisiä aikoja, ja juttutuokio päättyi siihen, että hän kutsui minut viettämään lomaani Stylesiin.

»Äiti varmaan ilahtuu nähdessään sinut uudelleen… kaikkien näiden vuosien jälkeen», hän lisäsi.

»Onko äitisi pysynyt terveenä?» minä kysyin.

»On kyllä. Tiedät varmaan, että hän on mennyt uudelleen naimisiin.»

Pelkään pahoin, etten juuri osannut peitellä hämmästystäni. Rouva Cavendish oli mennyt naimisiin Johnin isän kanssa tämän ollessa leskimies jolla oli kaksi poikaa, ja minä muistin hänet komeana keski-ikäisenä naisena. Nyt hän ei varmaan ollut päivääkään alle seitsemänkymmenen ikäinen. Muistin hänet tarmokkaana, määräilynhaluisena henkilönä, joka tunsi vetoa hyväntekeväisyyteen ja ympäristössään lievää paheksuntaa herättäviin toimintoihin. Hän kävi mielellään avaamassa myyjäisiä ja esiintyi kernaasti avokätisenä ylimysnaisena. Hän oli sievoisen varakas nainen.

Herra Cavendish oli ostanut Styles Courtin heidän avioliittonsa alkuvuosina. Hän oli ollut täysin vaimonsa määräysvallassa, ja kuollessaankin hän jätti kartanon vaimonsa hallintaan tämän eliniäksi, samoin suurimman osan tuloistaan; järjestely oli selvästi epäoikeudenmukainen hänen kahta poikaansa kohtaan. Äitipuoli oli kuitenkin ollut heidän suhteensa varsin avokätinen; silloin kun heidän isänsä solmi uuden avioliiton, he oli-

vat itse asiassa vielä niin pieniä, että olivat aina pitäneet äitipuolta oikeana äitinään.

Lawrence, nuorempi pojista, oli ollut herkkäluonteinen nuorukainen. Hän oli opiskellut lääkäriksi, mutta oli varhaisessa vaiheessa luopunut lääkärinammatista ja eli nyt kotona omistautuen kirjallisille harrastuksilleen. Hänen runonsa eivät kuitenkaan olleet saavuttaneet erityisempää menestystä.

John toimi jonkin aikaa asianajajana, mutta asettui lopulta viettämään tilanherran leppoisampaa elämää. Hän oli kaksi vuotta aiemmin mennyt naimisiin ja asettunut nuorikkoineen asumaan Stylesiin, vaikka uumoilenkin, että hän olisi mieluummin halunnut äitinsä korottavan hänen vuosirahaansa, jolloin hän olisi voinut perustaa oman kodin. Rouva Cavendish oli kuitenkin nainen joka halusi itse päättää asioista ja odotti toisten tyytyvän hänen päätöksiinsä, ja tässä tapauksessa hänellä todella oli valta käsissään: nimittäin rahakukkaron nyörit.

John huomasi, miten hämmästyin kuullessani uutisen hänen äitinsä uudesta avioliitosta, ja yritti hymyillä surkean näköisenä.

»Mies on kaiken lisäksi aikamoinen kelmi!» hän sanoi vimmoissaan. »Voin sanoa suoraan, Hastings, että elämämme on käynyt melko hankalaksi. Mitä Evieen tulee… muistathan Evien?»

»En.»

»Luultavasti hän tuli meille niin myöhään ettet ole tavannut häntä. Hän on äidin oikea käsi, seuranainen, joka hoitelee kaikenlaisia asioita. Loistotyttö – vanha

kunnon Evie! Ei hän ole varsinaisesti nuori eikä kaunis, mutta sitäkin topakampi.»

»Aioit sanoa jotakin…?»

»Niin, tuo miekkonen! Hän ilmestyi meille tyhjästä ja sanoi olevansa Evien pikkuserkku tai jotakin, vaikka Evie ei vaikuttanutkaan erityisen hanakalta tunnustamaan sukulaisuutta. Hänellä on tuuhea musta parta, ja hän käyttää lakeerikenkiä olipa sää millainen tahansa! Mutta äiti mielistyi häneen heti ensi silmäyksellä ja palkkasi hänet sihteerikseen – tiedäthän, miten äiti hoitelee jatkuvasti satojen yhdistysten asioita.»

Nyökkäsin.

»Niin, tietenkin sota on muuttanut ne sadat tuhansiksi. Epäilemättä tuo miekkonen on ollut äidille suureksi avuksi. Mutta meidät olisi voinut töytäistä höyhenellä kumoon, kun äiti kolme kuukautta sitten yllättäen ilmoitti, että hän ja Alfred olivat menneet kihloihin! Mies on äitiä varmaan kaksikymmentä vuotta nuorempi! Hän on ilmiselvä onnenonkija, mutta minkä sille mahtaa – äiti määrää omista asioistaan, ja hän meni miekkosen kanssa naimisiin.»

»Tilanne on teille kaikille varmaan kiusallinen.»

»Kiusallinen! Se on helvetillinen!»

Niinpä minä sitten nousin kolme päivää myöhemmin junasta Styles St. Maryn vihreiden vainioiden ja kyläkujien keskellä kyhjöttävälle hassulle pikku asemalle, jolla ei tuntunut olevan mitään olemassaolon tarkoitusta. John Cavendish odotti minua asemalaiturilla ja johdatti minut autoonsa.

»Ei kukaan muu kuin Hercule Poirot olisi yrittänyt sellaista!»

KAPTEENI HASTINGS toipuu haavoistaan maaseudun rauhassa ensimmäisen maailmansodan aikana. Pian hänen emäntänsä Emily Inglethorp, Styles Courtin kartanonrouva, kuolee yöllä tuskallisesti myrkytykseen. Epäilys kohdistuu hänen paljon nuorempaan aviomieheensä, jota suurin osa talon väestä jo valmiiksi inhoaa. Strykniiniä ovat silti voineet käyttää muutkin, sillä rikkaan rouvan perintö kiinnostaa monia. Murha saa paikallispoliisin ja jopa Scotland Yardin komisario Jappin ymmälleen. Paikkakunnalla majailee kuitenkin Hastingsin vanha ystävä, salapoliisi Hercule Poirot, joka on maanpaossa Belgiasta sodan vuoksi. Vain Hercule Poirot osaa panna asiat järjestykseen.

Agatha Christie aloitti kirjailijanuransa *Stylesin tapauksella* vuonna 1920 kuin valmis tarinankertoja ainakin. Omalaatuinen mestarisalapoliisi Hercule Poirot valloitti lukijat heti ensiesiintymisellään.

Agatha Christien esikoisteoksen 100-vuotisjuhlan kunniaksi WSOY julkaisee *Stylesin tapauksen* tarkistettuna laitoksena. Mukana on myös uutta materiaalia: teoksen syntyä valaiseva John Curranin esipuhe ja Christien muistikirjoihin perustuva vaihtoehtoinen versio luvusta »Viimeinen lenkki», jonka englantilainen kustantaja vaati aikoinaan muuttamaan.

www.wsoy.fi | 84.2 | ISBN 978-951-0-42733-0

www.agathachristie.com